

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.S.**, IČ 88130614, se sídlem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. ZN/758/DSH/16, čj. DSH/3526/16,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. ZN/758/DSH/16, čj. DSH/3526/16, s e z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.400,- Kč za tři správní delikty provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“) [rozhodnutí Magistrátu města

Plzně ze dne 5. 2. 2016, sp. zn. SZ MMP/210454/15, čj. MMP/025458/16, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. ZN/758/DSH/16, čj. DSH/3526/16].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu byla porušena následujícím způsobem:

1) dne 11. 5. 2015 v době min. od 20:33 hod. do 20:38 hod. neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na vozovce pozemní komunikace Anglického nábř., před domem č. p. 10, po pravé straně ve směru jízdy k Americké ul., a to částečně na chodníku, tedy v místě, kde to není dovoleno místní úpravou ani zákonem, čímž porušil ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

2) dne 13. 5. 2015 v době min. od 9:12 hod. do 17:54 hod. neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v úseku vymezeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou s textem: „Placené Po-Pá, 7-19.00, Zóna A“, v Plzni na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ul., po pravé straně, ve směru jízdy od ul. B. Smetany k Františkánské ul., přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek ani platná parkovací karta, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

3) dne 29. 5. 2015 v době min. od 17:35 hod. do 17:43 hod. neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ul., v blízkosti domu č. p. 16, po levé straně ve směru jízdy od Sedláčkovy ul. k Františkánské ul., a to v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou s textem: "08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou, ZÓNA A, 06-08 bez omezení", aniž by byla ve vozidle viditelně umístěna platná parkovací karta, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

II. Žalobní body

V odstavcích 4 až 13 žaloby [= žalobní bod A.I] žalobce ke správnímu deliktu ze dne 11. 5. 2015 namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce sdělil totožnost a adresu řidiče, který vozidlo řídil. Správní orgán se ale ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Správní orgán svým šetřením zjistil, že tato osoba nemá v České republice povolený žádný druh pobytu, což správní orgán vyhodnotil tak, že nemusí oznámeného řidiče vůbec kontaktovat. Žalobce má za to, že správní orgán musí podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Není přitom rozhodné, zda se

jedná o občana České republiky, či cizince bez povoleného pobytu. Žalobce očekával, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku.

Žalobce dále uvádí, že jeho vyjádření o identitě řidiče, nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y. a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona.

Správní orgán pak ve svém rozhodnutí uvedl, že osoba řidiče je správnímu orgánu známa i z jiných řízení, ve kterých si oznámený řidič nepřevzal poštu. Ve spise ale absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že se výzva k podání vysvětlení skutečně vrátila správnímu orgánu jako nedoručená. Správní orgán měl do spisu založit např. kopii obálky a doručenky, aby prokázal jím tvrzenou skutečnost. V opačném případě může žalobce jen spekulovat nad tím, zda byl oznámený řidič v jiném řízení vyzván k podání vysvětlení ve stejné době, nebo třeba již o půl roku dříve, kdy skutečně nemusel mít označenou schránku. Pokud chtěl správní orgán rozhodovat na základě písemností, které získal v rámci jiného řízení (tj. například na základě doručenky prokazující nedoručení písemnosti), musel i do předmětného spisu vložit kopie těchto písemností. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15 A 14/2015-35: *„Postihnout provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, lze pouze v případě, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 téhož zákona; tyto kroky musí být ze správního spisu zřejmé, a to i v případě, že spočívají ve skutečnostech známých z úřední činnosti.“* Žalobce se dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129: *„Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se v skutku jedná o skutečnosti známy soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“* Správní orgán byl tedy povinen žalobce upozornit na skutečnosti známy z úřední činnosti a měl žalobci umožnit se s nimi seznámit. V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Zároveň sdělení pouhé spisové značky řízení, ze kterého zjištěné skutečnosti pochází, nelze mít za dostatečné, neboť žalobce není oprávněn nahlížet do spisové dokumentace cizích přestupků.

Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi.

Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak krátil práva žalobce.

Žalobce v odstavcích 14 až 19 žaloby [= žalobní bod **A.2**] dále namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že by se řidič vozidla skutečně dopouštěl přestupku tím, že stál v působnosti dopravní značky zákaz stání, a to po dobu delší, než zde byl oprávněn stát. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ V působnosti dopravní značky B 29 je možné stát po dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Z podkladů pro rozhodnutí přitom jasně vyplývá, že řidič vozidla na daném místě zastavil proto, aby mohla vystoupit přepravovaná osoba. Z výroku rozhodnutí pak vyplývá, že řidič na daném místě stál pouhých 5 minut, což je zcela adekvátní doba pro to, aby řidič vozidla vyložil kromě spolujezdce i náklad. Součástí spisu jsou pak i fotografie z údajného místa spáchání. Z fotografií ale není nijak zřejmé, že by řidič vozidla skutečně stál na daném místě po dobu delší, než byla doba nutná k naložení a vyložení nákladu. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz svědčící o protiprávním jednání žalobce. Nelze tak mít za prokázané, že řidič vozidla dne 11. 5. 2015 skutečně spáchal přestupek. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, čj. 30A 80/2015-43. Krajský soud v tomto rozsudku ve zcela totožné věci uvedl, že nelze ke stanovení viny užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání obviněné osoby.

Řidič se pak měl dopustit mimo jiné přestupku i tím, že stál na chodníku. Žalobce namítá, že ve spise absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že se skutečně jednalo o chodník. Pokud správní orgán uvedl, že řidič parkoval na chodníku, aniž by to bylo na daném místě povoleno, měl do spisu založit a) katastrální mapu a b) bližší informace o dopravním značení v daném místě, nikoliv pouhou mapu z internetové stránky www.google.cz/maps, kde jsou navíc snímky dané ulice staré dva roky. Pouze na základě úředního záznamu nelze jednoznačně tvrdit, že se jedná o chodník, navíc že na daném místě není stání na chodníku zakázáno.

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s podklady ve spise, což způsobuje jeho nezákonnost. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že řidič vozidla na daném místě stál v čase 20:33 – 20:38 hodin. Z fotografií ve spise je pak zřejmé, že řidič vozidla na daném místě parkoval v 19:41 – 19:42 hodin. Výrok rozhodnutí prvního stupně tak nekoresponduje s podklady ve spise. Výrok rozhodnutí tak trpí zásadní vadou, pro kterou by mělo být rozhodnutí zrušeno.

V odstavci 20 žaloby [= žalobní bod **B.1**] žalobce namítá, že sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla i ve věci přestupku spáchaného dne 13. 5. 2015. Správní orgán při zjišťování totožnosti řidiče vozidla postupoval stejně nedostatečně jako v případě přestupku ze dne 11. 5. 2015.

V odstavcích 21 až 23 žaloby [= žalobní bod **B.2**] k přestupku ze dne 13. 5. 2015 žalobce namítá, že správní orgán neprokázal jeho spáchání ani v tomto případě. Úřední záznam samotný nemůže být užít k důkazu a ani z fotografií spáchání přestupku nijak nevyplývá. Z fotografií není zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěn parkovací lístek. Fotografie jsou nekvalitní a na žádné z nich není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce, protože se v čelním skle odráží okolí. Takové fotografie pak nelze užít k důkazu. K tomu se pak žalobce opět odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, čj. 30A 80/2015 – 43.

Nadto, údajný čas a datum pořízení fotografií není součástí samotné fotografie, ale je vložen pod fotografii. Je tedy zřejmé, že čas byl pod fotografie vložen dodatečně. Je tedy možné, že městská policie pořídila fotografie vozidla žalobce v době, kdy řidič parkoval na daném místě zcela řádně (tj. kdy nemusel mít zakoupen parkovací lístek). Není přitom obtížné pak k fotografii dodat takový čas a datum, který svědčí pro přestupkové jednání řidiče vozidla.

V odstavci 24 žaloby [= žalobní bod **C.1**] pak totéž žalobce namítá i k přestupku ze dne 29. 5. 2015, neboť ani v tomto případě není jasně vidět za čelní sklo vozidla žalobce.

V odstavcích 25 až 33 žaloby [= žalobní bod **B.3**] žalobce dále namítá, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně, který se týkal správního deliktu ze dne 13. 5. 2015, nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Dle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Stejně nároky jsou pak kladeny i na výrok rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť jedním ze znaků správního deliktu provozovatele vozidla je, že řidič vozidla spáchal přestupek. Logicky je tak nutné, aby bylo samotné přestupkové jednání důkladně popsáno ve výroku rozhodnutí. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ul., po pravé straně, ve směru jízdy od ul. B. Smetany k Františkánské ul.“. Ačkoliv by se mohlo zdát, že místo spáchání je vymezeno jednoznačně, neboť se jedná o úsek dlouhý 130 metrů, opak je pravdou. V daném úseku je totiž na několika místech odlišná úprava stání a bylo tedy nezbytné, aby správní orgán specifikoval místo spáchání např. uvedením čísla popisného domu, v jehož blízkosti bylo vozidlo zaparkováno. Vozidlo žalobce totiž mohlo být zastaveno na některém z míst určených pro zásobování, kde byl oprávněn 15 minut stát. Pro věc není rozhodující, že na daném místě nakonec stál déle – mohlo tomu tak být pouze kvůli nasazenému technickému prostředku zabraňujícímu odjezdu vozidla. Správní orgán měl i přes tuto skutečnost jednoznačně určit, kde bylo vozidlo zaparkováno.

Není přitom rozhodující, zda lze z fotografií založených ve spise určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu, není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v ulici Bezručova, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu

o přestupcích, jehož spáchání nenaplnňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-45, který je na věc naprosto přílehlavý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování: „*V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespécifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“.*“ K tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.*“ Žalobce tedy zastává názor, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný. Žalobce se dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2014, čj. 9 As 80/2014-39. V posuzované věci bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání. Žalobce se dále odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56. (plné znění žaloby viz čl. 3 a 4 soudního spisu)

Žalobce dále v odstavci 34 až 40 žaloby [= žalobní bod **D.I**] ve vztahu k celému řízení namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že ho takový postup krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobce přitom nekonání ústního jednání uplatnil i jako odvolací námitku. Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné,

v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15 A 14/2015-35, ve kterém krajský soud konstatoval, že: „*Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost pro řízení o správních deliktech.*“ K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 56/2014-35, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Především se ale žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30. Rozsudek NSS je na věc zcela přílehlavý, neboť NSS zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

V odstavcích 41 až 43 žaloby [= žalobní bod **D.2**] žalobce namítá, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost.

K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5: Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“. Žalobce očekával, že žalovaný svým rozhodnutím řízení o správním deliktu zastaví, neboť na základě metodiky Ministerstva dopravy legitimně očekával, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Rozhodnutí žalovaného proto bylo pro žalobce překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

Žalobce v odstavcích 44 až 47 žaloby [= žalobní bod **D.3**] namítá, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem. Dle § 125g odst. 2 silničního zákona, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce

s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Správní orgán prvního stupně přitom ve stejný čas vedl s žalobcem 2 různá řízení, ačkoliv obě tato řízení mohla být spojena do společného řízení. Spolu s předmětnou věcí mohla být spojeno i řízení vedené před správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. SZ MMP/201900/15. Obě tato řízení o správním deliktu provozovatele vozidla byla zahájena v rozmezí pouhých tří měsíců, rozhodnutí odvolacího správního orgánu pak bylo vydáno v rozmezí pouhých dvou měsíců. Správní orgán pak zcela zbytečně nařídil dokazování mimo ústní jednání ve dvou různých termínech, přitom mohl nařídít pouze jeden termín, kde by provedl dokazování ve věcech všech správních deliktů, které mohly být spojeny do společného řízení. Správní orgán pak zároveň žalobci uložil povinnost uhradit dvě pokuty a dvakrát uhradit náklady řízení. Žalobci tak vznikly neúměrně vysoké náklady, neboť pokud by správní orgán spojil všechny správní delikty do společného řízení, žalobci by byla uložena pokuta v maximální výši 2 500 Kč + navíc náklady ve výši řízení 1 000 Kč. Správní orgán ale tím, že nevedl společné řízení, uložil žalobci pokutu v celkové výši 4 900 Kč + celkem 2 000 Kč na nákladech řízení. Žalobce je tak povinen uhradit mnohem vyšší částku jen proto, že správní orgán nespojil správní delikty do společného řízení, ačkoliv byl k tomu ze zákona povinen.

Žalobce se v odstavcích 48 až 50 žaloby [= žalobní bod **D.4**] neztotožňuje s úvahami, které vedly správní orgán prvního stupně ke stanovení výše sankce. Správní orgán žalobci udělil pokutu na samé horní hranici zákonného rozpětí. Správní orgán jako jedinou polehčující okolnost hodnotil, že „předmětným jednáním nebyla způsobena hmotná škoda“. Správní orgán měl hodnotit ve prospěch žalobce způsob spáchání skutku, jakož i míru zavinění, kdy odpovědnost žalobce je pouze objektivní, sám se zaviněného protiprávního jednání nedopustil, ani z podkladů ve spise nevyplývá, že by mu byl přítomen a mohl mu zamezit. Opakované spáchání správního deliktu pak nelze považovat za přítěžující okolnost, neboť provozovatel vozidla sám osobně nic nepáchá a vyšší sankce tak nemůže mít jakýkoliv výchovný či preventivní charakter. Společné řízení o více správních deliktech tak samo o sobě nemůže být považováno za přítěžující okolnost. Rovněž tak správní orgán neprokázal, že by protiprávní jednání řidiče vozidla žalobce mělo jakékoli negativní následky, tedy též tato skutečnost měla být hodnocena ve prospěch žalobce. Žalobce proto zastává názor, že i v případě, kdy by správní orgán vydal zákonné rozhodnutí o vině, měl stanovit pokutu na samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, tj. ve výši 1 500 Kč, a to na podkladě okolností zřejmých ze spisu.

Žalobce v odstavcích 50 až 56 žaloby [= žalobní bod **D.5**] namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn

se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Žalobce nakonec v odstavci 57 žaloby shrnuje, že na základě výše uvedeného je toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního stupně a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno. Správní orgán dále neprokázal, že k přestupkům skutečně došlo a provozovatel vozidla tak může být shledán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání, ačkoliv je ve věci správního deliktu povinně nařizováno. Správní orgán pak při stanovení výše sankce nevzal v potaz žádné polehčující okolnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil názor, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhuje zrušit též rozhodnutí prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 23. 9. 2016. Žalovaný uvádí, že se neztotožňuje s názorem, že by byl postupem správního orgánu I. stupně žalobce krácen na svých procesních právech. Žalovaný se domnívá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem, kdy odkazuje na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí, kde se zabýval zákonností postupu správního orgánu I. stupně, kdy shledal dílčí pochybení, které změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně zhojil (vypustil jedno porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, snížil pokutu uloženou ve společném řízení za více správních deliktů) a ve zbytku pak již neshledal žádných nedostatků.

Žalovaný se též domnívá, že taktéž jeho žalobou napadené rozhodnutí pak bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný dále konstatuje, že před zahájením řízení o žalobcem zmíněném správním deliktu ze dne 11. 5. 2015 k věci podal vysvětlení strážník Městské

policie Plzeň, kdy tento mimo jiné vymezil přesné místo spáchání přestupku nezjištěným řidičem. Následně pak byla žalobci zaslána výzva k uhrazení určené částky (300,- Kč), kdy žalobce na předmětnou výzvu nereagoval a byl opětovně předvolán k podání vysvětlení. Na toto reagoval vyjádřením cestou svého zmocněnce pr. os. Fleet Control, s. r. o, kde uvedl jako řidiče vozidla pana L.Y. Následně pak bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně další vyjádření odvolatele cestou jeho tehdejšího zmocněnce, v němž odepřel výpověď ze zákonných důvodů (vystavil by sebe či osobu blízkou svou výpovědí postihu v řízení trestního charakteru). Na základě tohoto sdělení řidiče byly do spisové dokumentace založeny podklady ve vztahu k předmětné osobě sděleného řidiče. Žalovaný se domnívá, že byly řádně učiněny úkony za účelem zjištění totožnosti skutečného řidiče vozidla v době spáchání předmětných přestupků, kdy skutečnost, že osobě sděleného řidiče vozidla panu Y. nelze doručovat, byla řádně doložena podklady k předmětné osobě od Policie ČR, tedy další zasílání předvolání této osobě bylo zcela zjevně neúčelné. Žalovaný se domnívá, že nebylo podmínkou za účelem prokázání nemožnosti doručování předmětné osobě do spisové dokumentace zakládat dříve realizované pokusy o doručení této osobě v jiných řízeních, neboť již samotné doložené podklady k předmětné osobě sděleného řidiče zcela dostačují pro učinění závěru o nemožnosti tomuto doručovat, tedy jakékoli další doručování takové osobě by bylo zjevně neúčelné. Žalovaný dále uvádí, že v daném případě není sdělenému řidiči poskytována v návaznosti na předmětná zjištění přestupková imunita, naopak bylo postupováno v souladu s institutem objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek nezjištěného řidiče, kdy jelikož se předmětná osoba na území ČR dlouhodobě nenachází z důvodu předchozího vyhoštění a skutečnosti, že zde nemá žádný druh pobytu, lze se jen stěží domnívat, že se mohla předmětná osoba za takových okolností předmětného přestupku dopustit, když navíc z úřední činnosti je žalovanému stejně jako správnímu orgánu I. stupně známo, že předmětná osoba je nekontaktní, neboť tato při šetření přestupce před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nikdy žádnou písemnost nepřevzala na adresu, na níž by se dle žalobce měla nacházet. Žalovaný konstatuje, že za účelem zajištění postihu protiprávních jednání, u nichž nelze objektivně zjistit totožnost přestupce byl zákonodárcem přijat institut objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tedy pokud nebylo možné zjistit resp. ověřit objektivně sdělenou totožnost řidiče, tak v daném případě nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku, tedy zcela v souladu s právní úpravou institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání nezjištěného řidiče, byla uplatněna vůči žalobci odpovědnost za předmětný správní delikt. Žalovaný podotýká, že i v případě, pokud by bylo možné sdělenému řidiči doručovat a tento toliko spáchání přestupku popřel, pak by ani v takovém případě nemohlo být vedeno přestupkové řízení vůči řidiči, neboť tento nebyl objektivně zjištěn, a i v takovém případě by odpovědnost za správní delikt byla vyvozena vůči provozovateli vozidla. Žalovaný ke sdělenému řidiči ve vztahu k přestupku ze dne 11. 5. 2015 poznamenává, že předmětná osoba řidiče pan Y. je ze strany zmocněnce žalobce uváděn v desítkách případů, tedy nikoli ojediněle, kdy žalovanému není známo, že by někdy tomuto údajnému řidiči bylo jakékoli předvolání s ohledem na předchozí vyhoštění doručeno. Žalovaný konstatuje, že jakékoli další úkony za účelem prověření zcela zjevně obstrukčního tvrzení zmocněnce žalobce o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, by byly nadbytečné a pro správní orgán nepřiměřeně zatěžující a komplikující řízení. Žalovaný trvá na tom, že žalobce má znát údaje totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, tedy

pokud tyto nezná či nejsou aktuální, a toto má za následek nemožnost takového řidiče kontaktovat ze strany správního orgánu, pak za případné protiprávní jednání takového řidiče nese odpovědnost v řízení o správním deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný též uvádí, že není podmínkou, pokud nebylo vedeno řízení o přestupku vůči sdělenému řidiči, aby byl provozovatel vozidla postihnut za správní delikt spočívající v tom, že neznal identitu řidiče. V daném případě byť se tvrzení žalobce o tom, že dne 11. 5. 2015 vozidlo řídil pan Y. její jako zjevně účelové, nelze žalobci prokázat, že identitu řidiče neznal, tedy nelze vůči němu vyvodit odpovědnost za takové protiprávní jednání. Žalovaný též konstatuje, že spekulativní tvrzení žalobce, že nedoložení obálek od písemností zasílaných v jiných řízeních osobě sděleného řidiče má za následek nemožnost prokázat v jaké době tyto byly zasílány a zda tedy byl sdělený řidič v nyní posuzovaném případě nekontaktní v době, kdy by mu bylo zasíláno případné předvolání k podání vysvětlení, nemůže obstát, neboť žalovanému je známo, že v měsíci září 2015, tedy necelé 2 měsíce po sdělení osoby řidiče v nyní posuzované věci, bylo ze strany správního orgánu I. stupně zasíláno ve věci pod sp. zn. SZ MMP/106545/15 předvolání k podání vysvětlení osobě L. Y., kdy bylo taktéž zjištěno, že tato osoba je nekontaktní (doloženo předvoláním v příloze). Vzhledem k tomuto žalovaný nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že pokud by správní orgán I. stupně sdělenému řidiči zaslal předvolání k podání vysvětlení, že by tento již mohl mít poštovní schránku. Žalovaný k námitkám žalobce ohledně rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 14/2015 a rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 100/2009-129 uvádí, že jak již poznamenal výše, ve spisové dokumentaci byl řádně založen podklad týkající se vyhoštění osoby sděleného řidiče a skutečnosti, že tento na území ČR nemá žádný druh pobytu, tedy skutečnost, že této osobě nebude možné doručovat je zřejmá a řádně doložená. Skutečnost, že ve spisové dokumentaci nejsou založeny obálky od různých pokusů předmětnou osobu předvolat k podání vysvětlení, tak není pro posouzení věci podstatná. Dále je na místě poznamenat, že žalobce se mohl zúčastnit provádění dokazování mimo ústní jednání, kdy s veškerými podklady včetně podkladu o vyhoštění předmětné osoby L.Y. a o tom, že tato osoba nemá v ČR povolený pobyt, by se tak žalobce či jeho zmocněnec mohli seznámit, na což však rezignovali a k dokazování mimo ústní jednání se nedostavili, ani se z tohoto neomluvili. Žalovaný dále uvádí, že jelikož osoba přestupce nebyla objektivně zjištěna, nemohlo dojít k zahájení řízení vůči osobě přestupce. Je tak dále neúčelné se zabývat možnostmi pro doručování takovému přestupci, když tento nebyl objektivně zjištěn, tedy nejsou splněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení. Žalovaný nikterak nepopírá subsidiární povahu správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tedy že prioritní zůstává postih skutečného řidiče vozidla, a až poté, pokud nelze takového řidiče zjistit, lze za protiprávní jednání takového řidiče postihnout provozovatele vozidla, v daném případě žalobce. Žalovaný však konstatuje, že podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu v nyní analyzovaném případě byly splněny a řízení o správním deliktu resp. společné řízení o správních deliktech bylo vedeno v souladu se zákonem a též v souladu se zákonem bylo vydáno následné rozhodnutí v předmětném řízení ze strany správního orgánu I. stupně, kterým mimo jiné i za zmíněný správní delikt ze dne 11. 5. 2015 byla uložena ve společném řízení pokuta, a navazující rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení. Žalovaný se nedomnívá, že postupem správního orgánu I. stupně byl žalobce krácen na svých právech.

K jednání ze dne 11. 5. 2015 žalovaný uvádí, že spáchání správního deliktu bylo ve vztahu ke stání vozidla žalobce na chodníku v inkriminovaném místě žalobci řádně prokázáno, kdy vzhledem k závěru žalovaného ohledně neprokázání nedovoleného stání předmětného vozidla v místě, kde je stání zakázáno svislou dopravní značkou B29, nebyla vyvozena vůči odvolateli odpovědnost za takové jednání nezjištěného řidiče, neboť toto nelze prokázat. Jelikož ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto smyslu došlo ze strany žalovaného, byla vada rozhodnutí správního orgánu I. stupně zhojena. Vůči žalobci tak nebyla vyvozována odpovědnost ve vztahu k údajnému nedovolenému stání s vozidlem v úseku, kde je stání zakázáno dopravní značkou B29, je tedy irelevantní se zabývat jeho námitkami ve vztahu k tomuto údajnému jednání řidiče předmětného vozidla. Taktéž je nedůvodný odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové. Žalovaný dále k přestupku nezjištěného řidiče vozidla, ke kterému mělo dojít stáním vozidla na chodníku, uvádí, že součástí spisové dokumentace jsou fotografie, z nichž je zřejmé, že vozidlo stálo pravou polovinou na chodníku zvýšeném oproti vozovce pozemní komunikace a odděleném od této obrubníkem. Žalovaný konstatuje, že za účelem prokázání skutečnosti, že vozidlo stálo na chodníku tak zcela postačují fotografie ve spisové dokumentaci a další dokazování této skutečnosti je nadbytečné. Spáchání předmětných správních deliktů bylo prokázáno zejména na základě důkazů provedených mimo ústní jednání dne 9. 10. 2015. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že spáchání přestupků bylo prokázáno toliko na základě úředního záznamu. Žalovaný považuje za podstatné konstatovat, že spáchání obou žalobcem namítaných přestupků nezjištěného řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, bylo prokázáno zejména na základě pořízené fotodokumentace, kdy s touto jsou oznámení přestupku a úřední záznamy (vyjma časového údaje na fotodokumentaci ze dne 11. 5. 2015) pořízené strážníky v souladu. V daném případě tak úřední záznam nebyl považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, kdy tento je v souladu se stěžejním důkazem, kterým je pořízená fotodokumentace. V daném případě tak nelze konstatovat, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nepřipustných důkazů, neboť s úředním záznamem nebylo zacházeno jako s důkazem, nýbrž listinným podkladem, tedy ani postup správního orgánu nelze považovat za rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, neboť svědecká výpověď strážníků zde byla nahrazena fotodokumentací. K námitce týkající se nesouladu mezi výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pořízenou fotodokumentací ohledně doby spáchání přestupku žalovaný uvádí, že tento nesoulad je dán nesprávným nastavením času na fotoaparátu městských strážníků, kdy tento čas zůstal posunut o hodinu zpět, tedy de facto na fotografiích zachycené skutečnosti odpovídají reálnému času uvedenému ve všech ostatních podkladech, co se týče přestupku ze dne 11. 5. 2015. Žalovaný za účelem podložení tohoto svého vyjádření dokládá vyjádření Městské policie Plzeň ze dne 26. 9. 2016, z něhož tato skutečnost vyplývá. Žalovaný se však domnívá, že z provedeného dokazování a podkladů pro rozhodnutí (oznámení přestupku, úředního záznamu a podání vysvětlení strážníka M.) dostatečně spolehlivě vyplývá čas spáchání přestupku nezjištěným řidičem dne 11. 5. 2015, kdy tento čas byl též uveden ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části týkající se předmětného správního deliktu provozovatele vozidla. Nesprávně uvedený čas na fotodokumentaci, tak s ohledem na výše uvedené nemůže zpochybnit čas spáchání přestupku nezjištěným řidičem, neboť k pořízení fotodokumentace muselo dojít až po silniční kontrole, tedy fotodokumentace nemohla vzniknout dříve než po zjištění protiprávního jednání ze strany hlídky Městské policie Plzeň.

K námitkám týkajícím se správních deliktů ze dne 13. 5. 2015 a 29. 5. 2015 žalovaný uvádí, že při šetření přestupku ze dne 13. 5. 2015 žalobce jako provozovatel vozidla sdělil na základě zaslané výzvy k uhrazení určené částky osobu L.Y. kdy vzhledem k podkladu o vyhoštění předmětné osoby a skutečnosti, že tato nemá na území ČR aktuálně žádný druh povoleného pobytu, pak bylo podezření z přestupku nezjištěné osoby odloženo. Žalovaný odkazuje na svou argumentaci uvedenou výše ohledně dostatečného šetření řidiče předmětného vozidla, kdy na této setrvává i ve vztahu k nyní posuzovanému přestupku. Žalovaný se taktéž neztotožňuje s tím, že spáchání přestupku nezjištěným řidičem, nebylo ze strany správního orgánu I. stupně prokázáno. Žalovaný považuje za podstatné konstatovat, že spáchání přestupku ze dne 13. 5. 2015 nezjištěného řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, bylo prokázáno zejména na základě pořízené fotodokumentace, kdy s touto je úřední záznam pořízený strážníky v souladu. V daném případě tak úřední záznam nebyl považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, kdy tento je v souladu se stěžejním důkazem, kterým je pořízená fotodokumentace. V daném případě tak nelze konstatovat, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nepřipustných důkazů, neboť s úředním záznamem nebylo zacházeno jako s důkazem, nýbrž listinným podkladem, tedy ani postup správního orgánu nelze považovat za rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 96/2008, neboť svědecká výpověď svědků strážníků zde byla nahrazena fotodokumentací. Žalovaný pak k přestupku ze dne 13. 5. 2015 uvádí, že není pravdivé žalobcovo tvrzení, že by na fotodokumentaci nebylo možné vidět, že ve vozidle za čelním sklem nebyl umístěn parkovací lístek, žalovaný konstatuje, že to, že zde není ani parkovací lístek ani parkovací karta je detailně viditelné ze snímků pořízených v čase 9:11:56, 9:11:49 a v návaznosti na ně na snímku v čase 18:03:24, které byť částečně zobrazují odrazem světla okolí vozidla, tak pokud by parkovací lístek či parkovací karta byly za čelním sklem umístěny, pak by toto bylo i přes tento odraz na snímcích dobře viditelné. Žalovaný dále odkazuje na snímek v čase 18:02:56 z téhož dne, kde je zdokumentováno dopravní značení v předmětném místě, kdy tímto je prokázáno, že žalobce měl povinnost při stání v předmětném úseku hradit parkovné a umístit parkovací lístek za čelní sklo vozidla či umístit takto platnou parkovací kartu. Žalovaný konstatuje, že vzhledem k výše uvedenému nelze brát žalobcem zmiňovaný rozsudek v potaz. Žalovaný též poznamenává, že skutečnost, že časy pořízení fotografií jsou uvedeny pod nimi, nikterak nezpochybňuje skutečnost, že reálně odpovídají časy jejich pořízení skutečné době pořízení. Žalovaný ze spisové dokumentace neshledal žádný důvod se domnívat, že by s časy pořízení fotografií bylo jakkoli manipulováno, neboť tyto odpovídají době, kdy došlo na předmětné vozidlo k osazení TPZOV ze strany městských strážníků a následně i době jeho sejmutí na základě telefonické žádosti učiněné v čase 17:54 hodin předmětného dne, kdy toto je zaznamenáno v úředním záznamu. Žalovaný dále k přestupku ze dne 29. 5. 2015 uvádí, že žalobce jako provozovatel vozidla nesdělil na základě zaslané výzvy k uhrazení určené částky osobu řidiče vozidla ani neuhradil určenou částku. Řidiče vozidla pak nesdělil žalobce ani na základě výzvy k podání vysvětlení, která mu byla zaslána, proto pak bylo podezření z přestupku nezjištěné osoby odloženo. Žalovaný odkazuje na svou argumentaci uvedenou výše ohledně dostatečného šetření řidiče předmětného vozidla, kdy na této setrvává i ve vztahu k nyní posuzovanému přestupku. Žalovaný se taktéž neztotožňuje s tím, že spáchání přestupku nezjištěným řidičem, nebylo ze strany správního orgánu I. stupně prokázáno. Žalovaný považuje za podstatné konstatovat, že spáchání přestupku ze dne 29. 5. 2015 nezjištěného řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, bylo prokázáno zejména

na základě pořízené fotodokumentace, kdy s touto je úřední záznam pořízený strážníky v souladu. V daném případě tak úřední záznam nebyl považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, kdy tento je v souladu se stěžejním důkazem, kterým je pořízená fotodokumentace. V daném případě tak nelze konstatovat, že správní orgán I. stupně rozhodoval na základě nepřipustných důkazů, neboť s úředním záznamem nebylo zacházeno jako s důkazem, nýbrž listinným podkladem, tedy ani postup správního orgánu nelze považovat za rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, neboť svědecká výpověď strážníků zde byla nahrazena fotodokumentací. Žalovaný pak k přestupku ze dne 29. 5. 2015 uvádí, že není pravdivé žalobcovo tvrzení, že by na fotodokumentaci nebylo možné vidět, že ve vozidle za čelním sklem nebyla umístěna platná parkovací karta, žalovaný konstatuje, že toto je viditelné ze snímků pořízených v čase 17:43:25 a 17:43:31, které byť částečně zobrazují odrazem světla okolí vozidla, tak pokud by parkovací karta byla za čelním sklem umístěna, pak by byla i přes tento odraz na snímcích viditelná. Žalovaný dále odkazuje na snímek v čase 17:39:36 téhož dne, kde je zdokumentováno dopravní značení v předmětném místě a dále na náhled na dopravní značení v daném místě (M.), kdy těmito je prokázáno, že žalobce měl povinnost při stání v předmětném úseku mít za čelním sklem umístěnu viditelně platnou parkovací kartu. Žalovaný konstatuje, že vzhledem k výše uvedenému nelze brát žalobcem zmiňovaný rozsudek v potaz. Žalovaný též poznamenává, že skutečnost, že časy pořízení fotografií jsou uvedeny pod nimi, nikterak nezpochybňuje skutečnost, že reálně odpovídají časy jejich pořízení skutečné době pořízení. Žalovaný ze spisové dokumentace neshledal žádný důvod se domnívat, že by s časy pořízení fotografií bylo jakkoli manipulováno, neboť tyto odpovídají době, kdy došlo na předmětné vozidlo k vylepení výzvy ze strany městských strážníků, kdy toto je zaznamenáno v úředním záznamu. K námitce týkající se místa spáchání přestupku ze dne 13. 5. 2015 žalovaný konstatuje, že nepovažuje místo spáchání přestupku za nedostatečně určitě vymezené. Žalovaný k tomuto konstatuje, že nelze považovat za podmínku dostatečné specifikace místa přestupku popisné číslo budovy, u níž vozidlo žalobce stálo, neboť by šlo o nepřiměřeně formalistický požadavek za situace, kdy se jedná o velmi krátkou ulici resp. její část. Žalovaný odkazuje na volně dostupný internetový server www.googlemaps.cz, kde si lze ověřit, že tvrzení žalobce ohledně změny dopravního značení v předmětné ulici neodpovídá skutečnosti. Žalovaný dále dokládá správnost tohoto svého tvrzení náhledy na dopravní značení v předmětném úseku předmětné ulice po její pravé straně, kdy na této straně vozovky se nachází 2 dopravní značky upravující parkování v předmětném úseku, kdy jejich obsah je stejný, tedy v celém úseku předmětné pozemní komunikace po pravé straně jsou stejná pravidla týkající se podmínek parkování. Žalovaný pak dále poznamenává, že spekulace žalobce, že jeho vozidlo mohlo být např. zaparkováno mimo pozemní komunikaci, není na místě, neboť daný úsek ulice Bezručova od křižovatky s ulicí B. Smetany ke křižovatce s ulicí Františkánská neobsahuje žádné plochy, které by mohly být považovány za místa ležící mimo pozemní komunikaci, kdy z fotodokumentace též vyplývá, že vozidlo odvolatele stálo v místech, kde je dovoleno parkování za splnění podmínek stanovených dopravním značením, a to při pravé straně vozovky. Žalovaný tak konstatuje, že není na místě pochybovat o tom, že jednání odvolatele stání v předmětném místě dne 13. 5. 2015 bez platného parkovacího lístku či platné parkovací karty bylo protiprávní a byla zároveň naplněna skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla. Vzhledem k výše uvedenému (dostatečně vymezené místo přestupku a nemění se dopravní značení), tak žalobcem zmíněné rozsudky na nyní posuzovaný případ nedoléhají.

K námitkám, týkajícím se řízení před správním orgánem, žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně nebyl povinen ve věci konat ústní jednání, neboť takový postup zákon jako povinnost správním orgánům neukládá. Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30 A 84/2014, kde soud zkonstatoval, že je zapotřebí dodržet zásadu bezprostřednosti, tedy alespoň provést v řízení o správním deliktu dokazování mimo ústní jednání, u kterého má právo být účastník řízení přítomen, není však povinností nařizovat ústní jednání jako takové. Žalovaný dále uvádí, že se neztotožňuje se závěry Krajských soudů v Ústí nad Labem či Hradci Králové a konstatuje, že skutečnost, že zásada bezprostřednosti je dodržena i v případě konání dokazování mimo ústní jednání, o němž byl žalobce řádně vyrozuměn, vypovídá i rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 122/2015-18, kde soud neshledal povinnost ve všech případech nařizovat ústní jednání a shledal, že postačuje provedení důkazů mimo ústní jednání, o kterém se pořídí protokol. Těmto požadavkům soudu správní orgán I. stupně v řízení dostál, kdy nařizování ústního jednání nebylo zapotřebí. Žalovaný poznamenává, že před vydáním rozhodnutí ve věci, po provedeném dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, tento byl cestou svého zmocněnce vyrozuměn o možnosti seznámení s podklady a vyjádření se k nim, kdy za tímto účelem mu byla stanovena usnesením čj. MMP/004589/16 lhůta pěti pracovních dnů, v této lhůtě se však k podkladům ani žalobce ani jeho zmocněnec nevyjádřili. Ke zmíněnému rozsudku NSS čj. 9 As 139/2015-30 žalovaný konstatuje, že tento na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť v soudem posuzovaném případě správní orgán I. stupně nedostál zásadě bezprostřednosti, neboť nebylo provedeno ani dokazování mimo ústní jednání, u něhož by mohl být účastník řízení přítomen a o něm vyrozuměn a toliko byl jen účastník řízení následně vyrozuměn o možnosti seznámení s podklady a vyjádření se k nim před vydáním rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě však zásadě bezprostřednosti správní orgán I. stupně dostál, když žalobce cestou jeho zmocněnce vyrozuměl o zahájení řízení o správních deliktech a konání dokazování mimo ústní jednání a toto mu doručil cestou jeho tehdejšího zmocněnce datovou schránkou s dostatečným předstihem před termínem provádění dokazování, tedy se žalobce provádění dokazování mohl zúčastnit osobně či vyslat zmocněnce, kterého si pro své zastoupení zvolil. Žalovaný uzavírá, že žalobce i jeho tehdejší zmocněnec na účast u dokazování rezignovali a taktéž nereagovali ani na následné vyrozumění o možnosti seznámení s podklady a vyjádření se k nim, kdy až po skončení lhůty k tomuto účelu stanovené došlo k vydání rozhodnutí ve věci správním orgánem I. stupně. Žalovaný též konstatuje, že žalobci ani jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se provádění dokazování, seznámit se s obsahem spisu a uplatnit na základě tohoto konkrétní tvrzení.

K zániku odpovědnosti za správní delikt žalovaný uvádí, že ke spáchání přestupku nezjištěným řidičem v nyní posuzovaném případě došlo ve dnech 11. 5. 2015, 13. 5. 2015 a 29. 5. 2015, přičemž při novelizaci zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ke dni 3. 11. 2014 došlo k upravení ust. § 125e odst. 5 tohoto zákona, kdy do předmětného ustanovení bylo vloženo, že doléhá i na posouzení odpovědnosti fyzické osoby za správní delikt dle ust. § 125f téhož zákona. Jelikož v ust. § 125e odst. 3 téhož zákona je uvedeno, že odpovědnost za správní delikt zaniká, pokud nedošlo k zahájení řízení do 2 let, od chvíle, kdy se o něm správní orgán dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, a tyto podmínky byly v posuzovaném případě dodrženy, nelze přijmout závěr, že odpovědnost žalobce za předmětné správní delikty zanikla. Žalovaný konstatuje, že vzhledem

k předmětné novelizaci, nelze brát metodiku Ministerstva dopravy v potaz, neboť tato předcházela předmětné novelizaci a v této navíc nebyl učiněn pokyn, ale toliko doporučení na posouzení zániku odpovědnosti za správní delikt při absenci konkrétní zákonné úpravy, tedy zmíněné doporučení nebylo možné vnímat ani před předmětnou novelizací jako závazné. Žalovaný dále konstatuje, že ohledně tvrzení žalobce týkající se překvapivosti obsahu žalobou napadeného rozhodnutí, je nutné odkázat na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“, kdy žalobce měl znát účinné znění zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a pokud se s tímto neseznámil, pak toto jde k jeho tíži a sám tímto sobě způsobil mylnou domněnku o podmínkách zániku odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt dle ust. § 125f odst. 1 výše zmíněného zákona. Napadené rozhodnutí žalovaného resp. jeho obsah, kdy nedošlo k zastavení řízení pro zánik odpovědnosti za správní delikty, tak není důvodu považovat za překvapivý. Žalovaný uzavírá, že nemohl postupovat v daném případě v rozporu s právní jistotou, když rozhodoval dle aktuálně účinného znění zákona.

Dále žalovaný uvádí, že námitkou ohledně sloučení všech správních deliktů obou spisových značek se již zabýval jako odvolací námitkou a v tomto plně odkazuje na svou argumentaci v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále uvádí, že tím, že všechny správní delikty nebyly sloučeny do společného řízení, nebyl žalobce krácen na svých právech, neboť zde byla objektivní překážka pro takový postup. Žalovaný tak konstatuje, že jak pokuty v obou správních řízeních tak i náklady řízení byly uloženy v souladu se zákonem.

Žalovaný je toho názoru, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výměru pokuty, kterou žalobci za spáchané správní delikty ve společném řízení uložil, kdy výměru pokuty nepovažuje žalovaný za nepřiměřenou či nedostatečně odůvodněnou, ale naopak za doléhající a uloženou v souladu se zákonem. Žalovaný též uvádí, že spáchání všech tří správních deliktů bylo žalobci řádně prokázáno (vyjma vypuštěného protiprávního jednání spočívajícího ve stání v úseku, kde je to dopravní značkou Zakaz stání zakázáno - provedená změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení), kdy skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě v duchu zásady materiální pravdy. Žalovaný konstatuje, že je pravdou, že žalobce nese za protiprávní jednání nezjištěného řidiče objektivní odpovědnost, toto však neznamená, že správní delikty, které mu byly kladeny za vinu, nespáchal, toto toliko znamená, že se z odpovědnosti za správní delikt může zprostit jen v zákonem vymezených případech, jinak se jeho zavinění co do jeho formy nezkoumá ani neprokazuje. Žalovaný dále konstatuje, že neshledal s ohledem na výše uvedené žádných důvodů, pro něž by měla žalobci být uložena pokuta za správní delikty na samé spodní hranici zákonem stanovené výměry. Žalovaný poznamenává, že odvolatel byl v řízení o správních deliktech postižen za své protiprávní jednání spočívající v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, tedy za své konkrétní jednání spočívající v nekonání. Žalovaný konstatuje, že bylo toliko na provozovateli vozidla (žalobci), zda své vozidlo zapůjčí jiné osobě k užívání. V každém případě však zapůjčením vozidla jiné osobě se žalobce vystavil případné odpovědnosti své osoby jako provozovatele vozidla za protiprávní jednání řidiče, pokud tento nebude za přestupek osobně postižen, kdy s tímto měl počítat. Žalovaný dále poznamenává, že neshledal žádné důvody k uložení pokuty za správní delikty projednané ve společném řízení v nižší výměře, kdy žalobcem tvrzené důvody pro snížení pokuty neshledal za relevantní

a požadavek na uložení pokuty na samé spodní hranici považuje v návaznosti na skutečnosti ze spisové dokumentace (opakované páčání správních deliktů, nepoučení se z předchozí pokuty za správní delikty stejné skutkové podstaty) za absurdní. Žalovaný dále konstatuje, že správní orgán I. stupně je povinen se řídit zákony, tedy nikterak nepochybil, když postupoval dle platné a účinné právní úpravy. Dále též konstatuje, že k posouzení ústavnosti právní úpravy je příslušný výlučně Ústavní soud, tedy správní orgán I. stupně a v návaznosti na něj ani žalovaný neměl s ohledem na platnost a účinnost právní úpravy žádný důvod pochybovat o její ústavnosti. Žalovaný dále uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 237/2015 je vedle podrobné argumentace týkající se projednávaného správního deliktu v návaznosti na kasační námitky uveden odkaz na rozsudek téhož soudu čj. 3 As 7/2014-21, který byl vydán Nejvyšším správním soudem ve věci správního deliktu provozovatele vozidla a který byl následně napaden ústavní stížností, která však byla usnesením sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. 12. 2015 odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Z předmětného usnesení Ústavního soudu pak nevyplývá, že by předmětná právní úprava měla být protiústavní. Z tohoto je tak zřejmé, že není důvodu jakkoli pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy. Vzhledem k výše uvedenému jsou tak námitky žalobce ve vztahu k neústavnosti právní úpravy nedůvodné a taktéž nemohlo dojít postupem správního orgánu I. stupně ani žalovaného k porušení žalobcových práv. Závěrečné námitky žalobce pak byly již posouzeny v rámci výše uvedené argumentace a nebyly shledány žalovaným důvodnými. Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí správního orgánu I. instance, hodnotí žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhuje, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

IV. Posouzení věci krajským soudem

A.1 Totožnost pachatele přestupku ze dne 11. 5. 2015

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

K tomuto ustanovení se správní soudy opakovaně vyjadřovaly.

V roce 2014 zaujal Nejvyšší správní soud názor, že „*Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

V následujícím roce se Nejvyšší správní soud k uvedeným sporným otázkám obsáhle vyslovil takto: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktární jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy

poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ [§ 125h odst. 6 věta první zákona o silničním provozu] nelze, jak uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, čj. 57A 7/2016-50, vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

V daném případě soud ze správních spisů zjistil, že dne 4. 6. 2015 Magistrát města Plzně vyzval žalobce k zaplacení určené částky s tím, že namísto zaplacení této částky může ve stanovené lhůtě správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce tyto údaje správnímu orgánu nesdělil. Dne 15. 7. 2015 Magistrát města Plzně předvolal žalobce k podání vysvětlení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit neznámá osoba dne 11. 5. 2017, na den 10. 8. 2015. Žalobce následně v podání ze dne 30. 7. 2017 sdělil, že v době spáchání přestupku měl vozidlo k užívání pan L. Y., dále uvedl jeho datum narození a adresu. V podání datovaném dne 7. 8. 2015 žalobce v předmětné věci odepřel výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Dále je ve spise založeno sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 8. 2015 vyžádané správním orgánem přípisem ze dne 5. 8. 2015. Ministerstvo vnitra uvádí, že pan L. Y. byl vyhoštěn z území ČR v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014. V současné době není cizinec v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Dne 25. 8. 2015 Magistrát města Plzně věc přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého

se měla dopustit neznámá osoba dne 11. 5. 2015, podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, neboť nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V záznamu o odložení věci správní orgán mj. uvedl, že tehdejší právní zástupce žalobce označil pana L.Y. jako řidiče opakovaně ve více řízeních, konkrétně v řízeních vedených Magistrátem města Plzně pod sp. zn. SZ MMP/058189/15 a sp. zn. SZ MMP 082813/15.

Za této situace nelze hovořit o tom, že by žalobce správními orgány přdestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a vyžadovala by učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce; pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Samotné tvrzení provozovatele vozidla spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žalobce žádné takové okolnosti nepředložil.

Obecně je soud toho názoru, že označí-li provozovatel vozidla osobu, která řídila vozidlo v době spáchání přestupku, je vhodné, aby správní orgán tuto osobu předvolal k podání vysvětlení. Výjimku tvoří případy, kdy se tento krok jeví jako zcela neúčelný. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce označil jako řidiče cizince, který sice dříve na území ČR pobýval, před několika lety mu však bylo uděleno vyhoštění a podle informací Ministerstva vnitra není na území ČR hlášen k pobytu. Zároveň se jedná o osobu, kterou tehdejší právní zástupce žalobce označil jako řidiče opakovaně ve více řízeních, konkrétně v řízeních vedených Magistrátem města Plzně pod sp. zn. SZ MMP/058189/15 a sp. zn. SZ MMP 082813/15 (viz záznam o odložení věci ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. SZ MMP/109632/15, čj. MMP/207718/15). V daném případě tedy nedošlo k pochybení správního orgánu, když nečinil další kroky k prověřování informace sdělené žalobcem, že vozidlo řídil pan L.Y. neboť toto tvrzení se jevílo jako vysoce nepravděpodobné.

Pokud jde o požadavek na opatrovníka či doručení oznámení o zahájení řízení o přestupku prostřednictvím institutu náhradního doručení, soud konstatuje, že tato argumentace žalobce není případná. Obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatel vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěřuje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku.

Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupku. V šetření přestupku by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobě pachatele přestupku, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi o označeném řidiči nedisponoval, a také vzhledem k tomu, že již uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, věc odložil a zahájil řízení ve věci správního deliktu. Vzhledem k výše uvedenému považuje soud postup správního orgánu směřující ke zjištění totožnosti osoby řidiče za dostačující.

Dále soud uvádí, že pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu není relevantní, zda správní orgán měl vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

Žalobce dále namítal, že měl správní orgán do spisu založit listiny, kterými by prokázal, že není možné kontaktovat pana L.Y. případně, že byl označen jako řidič též v jiných řízeních. Pokud právní orgán vycházel ze skutečností známých mu z úřední činnosti, byl povinen žalobce na tyto skutečnosti upozornit a umožnit mu se s nimi seznámit. Zároveň sdělení pouhé spisové značky řízení, ze kterého zjištěné skutečnosti pochází, nelze mít za dostatečné, neboť žalobce není oprávněn nahlížet do spisové dokumentace cizích přestupců.

K tomu soud uvádí, že skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu) jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se ve správním řízení zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, mohou také navrhopat provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58).

Ve správním spise se nachází vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 21. 8. 2015. Tato listina provedena k důkazu dne 5. 1. 2016. K informaci, že byl pan L.Y. vyhoštěn a že nyní nemá na území ČR hlášený pobyt, správní orgán přistoupil jako k informaci, kterou je třeba dokazovat. Listina je založena ve spise a námitka žalobce je tedy ve vztahu k této informaci nedůvodná.

Jako podpůrný argument správní orgán v záznamu o odložení věci ze dne 25. 8. 2015 konstatoval, že pana L.Y. tehdejší právní zástupce žalobce označil jako řidiče opakovaně ve více řízeních, a uvedl jejich spisové značky. Tedy s touto informací zacházel jako se skutečností známou z úřední činnosti. Sdělení spisové značky v daném případě dostatečně konkretizuje zdroj informace. Pokud by si chtěl žalobce tvrzení správního orgánu ověřit, mohl se informovat u svého tehdejšího právního zástupce společnosti Fleet Control s. r. o., případně mohl v souladu s § 38 odst. 2 správního řádu požádat o nahlédnutí do těchto spisů.

S ohledem na výše uvedené nepovažuje soud námitky obsažené v odstavcích 4 až 13 žaloby za důvodné.

A.2 Protiprávnost jednání ze dne 11. 5. 2015

Žalobce namítá, že správní orgán nijak neprokázal, že se řidič vozidla dopustil přestupku tím, že stál v působnosti dopravní značky zákaz stání, a to po dobu delší, než zde byl oprávněn stát, ani skutečnost, že stál na chodníku. Neprokázal ani, že se tak stalo v době od 20:33 do 20:38, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Předně je třeba uvést, že odvolací správní orgán na rozdíl od prvostupňového správního orgánu nepovažoval za prokázané, že dne 11. 5. 2015 nezjištěný řidič s vozidlem na předmětném místě stál, neboť z provedených důkazů dle jeho názoru nebylo možné určit, zda na daném místě pouze nezastavil. Za prokázané považoval, že vozidlo bylo zaparkováno na chodníku a že se tak stalo v čase nejméně od 20:33 do 20:38. Na základě těchto úvah pak odvolací správní orgán změnil výrok rozhodnutí, přičemž vypustil část o porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. První část žalobní námitky je tedy zjevně nedůvodná.

K parkování na chodníku a k jeho prokazování se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, čj. 2 As 48/2008 – 58: „*Je však na správním úřadu, aby tvrdil, že daná komunikace je skutečně chodníkem a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy. Lze tak plně přisvědčit názoru krajského soudu, že správní úřady toliko tvrdily, že předmětný pozemek je určen k pěší chůzi, nicméně ze správního řízení nevyplývalo, že by právě tato část pozemku byla příslušným orgánem výslovně určena jako chodník, byť tak samozřejmě stavebně a technicky sloužit mohla. Oba správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje.*

V nyní projednávaném případě totiž bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace. Toto určení potvrzuje rovněž vyjádření vlastníka pozemku (Krajská nemocnice Liberec, a. s.) ze dne 29. 2. 2008. Rovněž ohledně vymezeného účelu předmětné parcely krajský soud velmi přesvědčivě vyložil, že zaparkováním na tomto místě nemohlo dojít k omezení chodců, že bezpečnou a pohodlnou chůzi dostatečně umožňoval chodník na parc. č. 5780/17 a že tedy nebyl dán ani žádný faktický důvod pro jeho rozšíření na parc. č. 867/1.

Jakkoliv zdejší soud v žádném případě netvrdí, že údaje z katastru nemovitostí jsou určující pro hodnocení toho, zda se jedná o komunikaci (a pokud ano, o jaký typ) z hlediska zákona o pozemních komunikacích, musí být závěry správního orgánu o tom, že se skutečně jedná o chodník, zcela jednoznačné a přesvědčivé. To se v daném případě nestalo, protože obě správní rozhodnutí jsou založena na úvaze, že rozhodující je dopravně-stavební stav místa, účel, ke kterému toto místo slouží a příp. též dopravní značení. Všechny tyto tři podmínky krajský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě zpochybnil, když konstatoval, že dopravně – stavební úprava nenasvědčuje jednoznačnému podřazení tohoto místa pod pojem „chodník“ (terénní rozdíl mezi průjezdním úsekem silnice a úrovní „chodníku“ se snižuje tak, že obrubník je zarovnan s povrchem vozovky, takže je usnadněn vjezd vozidla), opakovaně popisovaný účel chodníku je dostatečně zajištěn stávajícím chodníkem na parc. č. 5780/17 a zaparkované vozidlo proto nemohlo omezit či narušit pěší provoz a konečně dopravní

označení, které by jakkoliv omezovalo stání na daném místě (příp. by znemožňovalo vjezd na ně) zde chybělo.“

V projednávaném případě správní orgán při určení, že se jednalo o chodník, vycházel především z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z vysvětlení podaného strážníkem M.M. a z mapových podkladů – výstupu z veřejně přístupného informačního mapového portálu M. Mapové podklady obsahují bližší informace o pozemku, na kterém se vozidlo nacházelo: jedná se o levý chodník v ulici Anglické nábřeží o šířce 3 metry. Stejně tak z fotografií vyplývá, že v místě, kde bylo vozidlo zaparkováno, byla ulice uspořádána obvyklým způsobem – prostor před budovami po straně ulice je určen pro chůzi a umožňuje mj. přístup k domovním dveřím, od hlavního dopravního prostoru vozovky je oddělen zvýšenou obrubou. Na místě, kde bylo vozidlo umístěno, nebyl snížený obrubník a dané místo proto nešlo zaměnit s místem pro odstavování vozidel. Z fotografií i z mapových podkladů tedy jednoznačně vyplývá, že vozidlo, resp. jeho část byla umístěna na chodníku. Správní orgán tedy zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, aby mohl dojít k závěru, že zaparkováním vozidla došlo k porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a tedy spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Ohledně nesrovnalostí v časových údajích soud uvádí následující. K chybně uvedeným údajům u fotografií došlo v důsledku nesprávného nastavení fotoaparátu (viz přípis k předanému přestupku ze dne 26. 9. 2016). Za nejdůležitější podklad v tomto případě považuje soud záznam o podaném vysvětlení strážníka M.M., který uvádí časový údaj 20:33 až 20:38. Okolnosti případu nevzbuzují pochybnosti o tom, že by ke skutku mělo dojít v odlišný než ve výroku uvedený čas. Správní orgán, ani zasahující policisté neměli důvod s časovým údajem jakkoli manipulovat. Zákaz státní na chodníku není nijak časově omezen, platí v kteroukoli denní dobu. Žalobce byl navíc na místě přestupku přítomen, byť není zřejmé, zda vozidlo zaparkoval on nebo jiný řidič. Žalobce neuvádí, že by k události došlo v jiný čas, pouze obecně namítá, že se údaje na fotografiích neshodují s údaji ve výroku.

Soud uzavírá, že správní orgán prokázal protiprávnost jednání ze dne 11. 5. 2015, žalobní bod tedy není důvodný.

B.1 Totožnost pachatele přestupku ze dne 13. 5. 2015

Soud plně odkazuje na výklad uvedený pod bodem A.1. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že Magistrát města Plzně vyzval dne 9. 6. 2015 žalobce k zaplacení určené částky. Žalobce následně v podání ze dne 30. 7. 2017 sdělil, že v době spáchání přestupku měl vozidlo k užívání pan L.Y., dále uvedl jeho datum narození a adresu. Dále je ve spise založena kopie sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 8. 2015. Ministerstvo vnitra uvádí, že pan L.Y. byl vyhoštěn z území ČR v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014. V současné době není cizinec v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.

Dne 10. 9. 2015 Magistrát města Plzně věc přestupku ze dne 13. 5. 2015, podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, neboť se do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V záznamu o odložení věci správní orgán mj. uvedl, že: „*Správním orgánem nebyl k podání vysvětlení předvoláván výše jmenovaný L.Y., neboť tak již bylo učiněno mimo jiné např.*

v řízení vedeném pod sp. zn. SZ MMP/009130/15, kdy ani jedna ze dvou písemností (doručovaných na adresy známe správnímu orgánu osoby L.Y.) nebyla doručena a obě se vrátily s odůvodněním, že adresát je neznámý. Současně byla prověřena jeho osoba, kdy zprávou z Ministerstva vnitra, doručenou zdejšímu správnímu orgánu dne 24. 8. 2015, bylo zjištěno, že osoba L.Y. byla správně vyhoštěna z území ČR s platností od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a ani v současné době není v evidenci cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“

Ani v tomto případě se informace podaná žalobcem nejevila jako věrohodná. Správní orgán tedy nebyl povinen činit další kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podrobněji viz bod A.1.

B.2 Protiprávnost jednání ze dne 13. 5. 2015

Žalobce namítá, že z fotografií nijak nevyplývá spáchání přestupku, není z nich zřejmé, že by řidič vozidla skutečně neměl ve vozidle umístěn parkovací lístek. Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, čj. 30A 80/2015-43, na který odkazuje žalobce, mimo jiné uvedl: „*Správní orgány považovaly za stěžejní důkaz fotodokumentaci prostoru za čelním sklem vozidla, kde by řidič měl zanechat zaplacený parkovací lístek. Z této fotodokumentace založené ve správním spisu však dle krajského soudu nelze dospět k jednoznačnému závěru, že se parkovací lístek na palubovce vozu skutečně nenachází. Většina fotografií totiž zachycuje spíše odraz venkovního prostředí, zejména oblohy, v čelním skle vozu, prostor palubovky není dobře viditelný.*“. Zdejší soud však neposuzuje fotodokumentaci k případům z Královéhradeckého kraje, nýbrž k výše uvedenému přestupku ze dne 13. 5. 2015.

K přestupku ze dne 13. 5. 2015 je ve správním spise založeno 10 fotografií. Čelní sklo vozidla a palubní deska jsou zachyceny především na fotografiích s časem 09:11:46, 09:11:49, 09:11:56, 09:12:30 a 18:03:24. Fotografie jsou dostatečně kvalitní, aby z nich bylo možné učinit jednoznačný závěr, že v předmětné době nebyl v žalobcově vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek. Fotografie s časem 9:11:56 poskytuje informace o části palubní desky, na které byla opřena státní poznávací značka a čitelně zobrazuje též dálniční známku. Zbýlá část palubní desky je zachycena např. na snímku s časem 09:11:49, ze kterého je patrné, že se žádné další předměty na palubní desce nenacházely.

Čas pořízení fotografií vskutku není uveden na nich, ale pod nimi (míněno: pod každou z nich). To ovšem podle názoru soudu ještě neznamená, že tento čas musel být vložen dodatečně. Podstatné tu však je to, že časy uvedené pod fotografiemi odpovídají údajům v oznámení o podezření z přestupku ze dne 13. 5. 2015 a v úředním záznamu vyhotoveném Městskou policií Plzeň dne 13. 5. 2015 pod čj. MPP/02176/2015. V obou těchto listinách je uveden čas zjištění přestupku 9:05, čas nasazení TPZOV 9:12 a čas sejmutí TPZOV 18:05, přičemž dle úředního záznamu žalobce požádal o sejmutí TPZOV v 17:54 hodin. Zatímco neoprávněné parkování vozidla ŠKODA OCTAVIA, RZ: ..., na označeném místě v Plzni, v Bezručově ulici dne 13. 5. 2015 v době nejméně od 9:12 do 17:54 hodin, je prokázáno, názor žalobce, že jeho vozidlo bylo na předmětném místě zaparkováno v jiný čas, např. až po 19. hodině, kdy na daném místě bylo povoleno parkování bez parkovacího lístku, není podložen naprosto ničím. Soud tedy neshledal důvod k domněnce, že s časy pořízení

fotografií bylo manipulováno či že fotografie byly pořízeny v době od 19:00 do 7:00 hodin, kdy parkování bylo bezplatné.

Soud považuje protiprávnost jednání ze dne 13. 5. 2015 za dostatečně prokázanou.

C.1 Protiprávnost jednání ze dne 29. 5. 2015

Stejně námitky, které žalobce uvádí pod bodem B.2 ve vztahu k jednání ze dne 13. 5. 2015, uplatňuje též k jednání ze dne 29. 5. 2015.

K jednání ze dne 29. 5. 2015 žalovaný ve svém vyjádření k žalobě mj. uvedl, že spáchání přestupku nezjištěného řidiče vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, bylo prokázáno zejména na základě pořízené fotodokumentace, kdy s touto je úřední záznam pořízený strážníky v souladu. V daném případě tak úřední záznam nebyl považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, kdy tento je v souladu se stěžejním důkazem, kterým je pořízená fotodokumentace. Není pravdivé žalobcovo tvrzení, že by na fotodokumentaci nebylo možné vidět, že ve vozidle za čelním sklem nebyla umístěna platná parkovací karta, žalovaný konstatuje, že toto je viditelné ze snímků pořízených v čase 17:43:25 a 17:43:31, které byť částečně zobrazují odrazem světla okolí vozidla, tak pokud by parkovací karta byla za čelním sklem umístěna, pak by byla i přes tento odraz na snímcích viditelná.

Soud se důkladně zabýval výše označenými fotografiemi i dalšími fotografiemi obsaženými ve spise. Všechny fotografie, na kterých je vozidlo zachyceno z čelního pohledu, se vyznačují tím, že se v čelním skle automobilu odráží okolí, především blízko stojící budova a obloha. V důsledku toho není možné spatřit horní část palubní desky vozidla, ani jakýkoli předmět, pokud by byl položený na palubní desce. Je pravda, že list papíru, který by se přímo dotýkal skla, by byl na fotografiích pravděpodobně patrný i přes tento odraz. Ostatně z fotografie označené časem 17:43:31 se zdá, že za čelním sklem v oblasti před sedadlem řidiče nějaký papír umístěný byl. Spis neobsahuje fotografii pořízenou zblízka, a z fotografií, kterou jsou k dispozici nelze určit, zda se opravdu za sklem nějaký papír nachází, případně, zda obsahuje nějaké údaje. Na palubní desce se pak mohly nacházet další předměty, a pokud by se přímo nedotýkaly čelního skla, nebylo by možné je na fotografiích identifikovat.

Přestože se soudu nezdá pravděpodobné, že by parkovací lístek nebo parkovací karta umístěná ve vozidle zůstala přehlédnuta policisty a následně i žalobcem, který byl přítomen sejmutí TZOV, je třeba trvat na tom, aby z fotodokumentace, má-li být stěžejním důkazem pro rozhodnutí o obdobném přestupku nebo správním deliktu, bylo zcela patrné, že se na palubní desce parkovací lístek nebo parkovací karta nenachází.

Tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako důvodnou. Z fotografií ve správním spise není spáchání protiprávního jednání patrné. Tato skutečnost není dostatečně prokázána ani jinými důkazy jako např. výsledkem svědka. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, což je důvodem, proč soud napadené rozhodnutí zrušil.

Soud má za to, že pořízení průkazných fotografií v obdobných případech je technicky možné. Např. v případě přestupku ze dne 13. 5. 2015 popsaného výše fotografie dostatečně dokumentují podstatné okolnosti. Za zhoršených světelných podmínek je možné čelní sklo vozu zastínit nebo pořídit sérii fotografií zblízka.

K námitce časových údajů uvedených pod fotografiemi se především odkazuje na výklad uvedený výše. Časy uvedené pod fotografiemi i v tomto případě odpovídají údajům v oznámení o podezření z přestupku (ze dne 4. 9. 2015) a v úředním záznamu vyhotoveném Městskou policií Plzeň (dne 4. 9. 2015 pod čj. MPP/04369/2015). V obou těchto listinách je uveden čas zjištění přestupku 17:35, což koresponduje s časy pod fotografiemi. Není tedy důvod se domnívat, že s časy pořízení fotografií bylo manipulováno.

B.3 Místo spáchání přestupku ze dne 13. 5. 2015 ve výroku rozhodnutí

V rozhodnutí ze dne 5. 2. 2016, sp. zn. SZ MMP/210454/15, čj. MMP/025458/16, Magistrát města Plzně mimo jiné shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky ..., v rozporu s ustanovením § 10 odst. 2 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské Policie Plzeň bylo zjištěno, že dne 13. 5. 2015 v době nejméně od 09:12 hodin do 17:54 hodin neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v úseku vymezeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou s textem: „Placené Po – Pá, 7 – 19.00, zóna A“, v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ul., po pravé straně, ve směru jízdy od ul. B. Smetany k Františkánské ul., přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

K místu skutku se, jak na to poukazuje žalobce, vyjádřil Nejvyšší správní soud takto: „Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“ (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42).

Otázka dostatečnosti specifikace místa byla však v mezidobí Nejvyšším správním soudem upřesněna takto: „[33] Výrok rozhodnutí správního městského úřadu specifikoval jednání stěžovatele takto: „[...] jako provozovatel vozidla (konkrétní značky a státní poznávací značky) nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 9. 1. 2015, kolem 13:55 hodin, v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP

13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti bez viditelně umístěného a nastaveného parkovacího kotouče.“. [34] Přímo otázkou specifikace místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí v souvislosti s nedovoleným parkováním se zabývalo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Rozhodnutí posuzovalo téměř totožný popis skutku („...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a...“ bod 19). Nejvyšší správní soud k tomu uvedl následující: „V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. [...] Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“. [35] Z citovaných pasáží je zřejmé, že pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). [36] V projednávaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o vině stěžovatele je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v citovaném judikátu, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo na placeném místě, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že stěžovatel „v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti“ (zvýraznil NSS). Z uvedeného je zřejmé, že spojení „na tomto parkovišti“ odkazuje na parkoviště s

placeným stáním v režimu značky IP 13b. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde stěžovatelovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezaplatněném místě v ulici K Lanovce.“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2016, čj. 1 As 247/2016-30).

Za této situace může zdejší soud v podstatě jen zopakovat, že také v právě rozhodovaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o odpovědnosti žalobce je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo v úseku označeném dopravní značkou „IP 13c“, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že vozidlo se nacházelo v úseku vymezeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou s textem: „Placené Po – Pá, 7 – 19.00, zóna A“, v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Bezručovy ul., po pravé straně, ve směru jízdy od ul. B. Smetany k Františkánské ul., přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde žalobcovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na neplaceném úseku v ulici Bezručova.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud námitku nedostatečnosti specifikace místa spáchání deliktu za důvodnou.

D.1 Absence ústního jednání

K otázce nezbytnosti nařídit ústní jednání je k dispozici ustálená soudní praxe.

K čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud judikoval: „*Judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci Håkansson a Sturesson proti Švédsku, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídit vždy ústní jednání.“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, bod 12).*

K požadavkům vnitrostátní právní úpravy Nejvyšší správní soud judikoval: „*Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění*

účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, bod 23).

Na základě těchto názorů došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, čj. 5 As 122/2015-18, k tomu, že v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Je proto třeba se zabývat otázkou, zda ústní jednání bylo v konkrétní věci nezbytné. V posuzované věci spočívala podstata všech správních deliktů v neoprávněném parkování, konkrétně v prvním případě na chodníku, v druhém případě v úseku vymezeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou s textem: „Placené Po – Pá, 7 – 19.00, zóna A“, aniž byl ve vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta a ve třetím případě v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou s textem: "08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou, ZÓNA A, 06-08 bez omezení", aniž by byla ve vozidle viditelně umístěna platná parkovací karta. Skutkově se jednalo o jednoduché případy; správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupků, výpisů z registru provozovatelů vozidel a pořízené fotodokumentace. Správní orgán prvního stupně ve všech případech poučil žalobce o možnosti sdělit mu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Nato žalobce v prvních dvou případech reagoval sdělením určitých údajů o totožnosti řidiče předmětného vozidla ve vymezených dobách. K tomu viz předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku. Protože se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupcích proti oznámené osobě, správní orgán prvního stupně věci odložil a vedl řízení o správních deliktech provozovatele vozidla proti žalobci. Dne 10. 12. 2015 správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že v uvedené věci budou v budově Magistrátu města Plzně dne 5. 1. 2016 mimo ústní jednání provedeny důkazy v tomto oznámení specifikovanými listinami. Současně žalobce poučil zejména o tom, že jako účastník řízení má právo se provádění důkazů zúčastnit a že před vydáním rozhodnutí bude mít možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům k vydání rozhodnutí u zdejšího správního orgánu. O provedení důkazu mimo ústní jednání dne 5. 1. 2016 správní orgán prvního stupně sepsal protokol. Dne 7. 1. 2016 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce, že bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a že žalobce má možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v dané věci, a to ve lhůtě stanovené mu usnesením z téhož dne, čj. MMP/004589/16 (= 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení), s tím, že po uplynutí této lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí. Žalobce ani jeho zástupce na tuto výzvu nijak nereagovali. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán neměl v úmyslu provádět další dokazování, skutkový stav pokládal za dostatečně zjištěný a následně rozhodl

na základě důkazů založených ve spise. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Zdejší soud proto uzavírá, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

D.2 Zánik odpovědnosti za správní delikty

Zánik odpovědnosti za správní delikty se posuzuje podle právní úpravy účinné ke dni jejich spáchání. V rozhodné době bylo účinné toto znění zákona o silničním provozu: *Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán* (§ 125e odst. 3). *Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f* (§ 125e odst. 5).

V daném případě byly správní delikty spáchány ve dnech 11. 5. 2015, 13. 5. 2015 a 29. 5. 2015 a Magistrát města Plzně se o nich dozvěděl dne 1. 6. 2015, 27. 5. 2015 a 11. 9. 2015. Řízení o správních deliktech bylo zahájeno dne 10. 12. 2015. Příslušný správní orgán tedy evidentně zahájil řízení o správním deliktu před uplynutím lhůty dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, a současně před uplynutím lhůty čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. K namítanému zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty tudíž nedošlo.

V závěru Metodiky k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydané pod čj. 8/2013-160/OST/5, Ministerstvo dopravy uvedlo: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „in dubio mitius“.“*

K tomu soud uvádí, že následně byly pochybnosti ohledně zániku odpovědnosti za správní delikt rozptýleny změnou zákona o silničním provozu provedenou s účinností od 7. 11. 2014 zákonem č. 230/2014 Sb., takže ke dni spáchání předmětných deliktů se na zánik odpovědnosti vztahovala výše uvedená zvláštní úprava a nebylo tudíž na ni možno aplikovat analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud tento žalobní bod za důvodný.

D.3 Projednání více správních deliktů v jednom řízení

Žalobce namítá, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem. Spolu s předmětnou věcí mohlo být spojeno i řízení vedené před správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. SZ MMP/201900/15.

Tuto námitku, byť obecněji formulovanou, uplatnil žalobce již v odvolání ze dne 11. 3. 2016. Správní orgán na ni v napadeném rozhodnutí reagoval následovně: „*Správní orgán I. stupně k tomuto cestou úředního záznamu ze dne 6. 4. 2016 sdělil, že vedle (v tuto chvíli posuzovaných) správních deliktů ze dnů 11. 5. 2015, 13. 5. 2015 a 29. 5. 2015 pod sp. zn. SZ MMP/210454/15, bylo dále vedeno řízení o správních deliktech ze dnů 27. 10. 2014, 30. 10. 2014, 6. 1. 2015, 7. 1. 2015 a 16. 3. 2015 pod sp. zn. MMP/201900/15 (toto je známo zdejšímu odvolacímu správnímu orgánu též z úřední činnosti pod sp. zn. ZN/93/DSH/16), kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této věci bylo vydáno dne 12. 11. 2015, zatímco v nyní posuzované věci bylo řízení zahájeno až dne 10. 12. 2015, tedy až po vydání předchozího rozhodnutí v řízení pod sp. zn. SZ MMP/201900/15.*“ (plné znění viz napadené rozhodnutí)

Soud má za to, že vysvětlení správního orgánu jednoznačně ozřejmuje, proč v dané věci byly správní delikty z května 2015 projednány v samostatném řízení a nikoliv v jednom řízení společně s delikty z období od října 2014 do března 2015, jak to navrhuje žalobce. Obecně je možné konstatovat, že v případě osob, které se opakovaně dopouští správních deliktů provozovatele vozidla, nemůže správní orgán postupovat jinak, než že vždy společně projedná skupinu časově po sobě následujících skutků, u kterých došlo k odložení věci podezření z přestupku.

Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

D.4 Výše sankce

Žalobce má za to, že mu správní orgán neměl udělit pokutu na samé horní hranici zákonného rozpětí, měl přihlédnout k dalším polehčujícím okolnostem, a naopak opakované spáchání správního deliktu neměl považovat za přitěžující okolnost. Žalobce namítá, že vyšší sankce nemůže mít výchovný charakter, neboť jako provozovatel vozidla osobně přestupky nespáchal.

Soud předepisuje, že pro posuzování zákonnosti uložené sankce má pouze omezený prostor, neboť stanovení výše sankce je výsledkem správního uvážení správního orgánu. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení sankce v příslušné výši, a aby výše sankce s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti (srov. *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016).

V daném případě měla na výši pokuty vliv především skutečnost, že sankce byla uložena podle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje trestání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení. Odkazem na toto ustanovení správní orgán jasně vyjádřil svůj úmysl potrestat žalobce za spáchání více správních deliktů v souběhu. Je přitom zcela zjevné, že vysoká četnost deliktního jednání významnou měrou zvyšuje jeho

společenskou škodlivost. To také musí nalézt odraz ve výši uložené sankce, k čemuž v daném případě došlo. Soud dále nesouhlasí s argumentací žalobce, že vyšší sankce nemůže mít ve vztahu k žalobci výchovný efekt, neboť udělení vyšší sankce žalobci jako provozovateli vozidla nebude mít vliv na další chování řidiče, který přestupek spáchal. Zostření sankce při souběhu správních deliktů podle mínění soudu výchovný efekt mít může, protože na provozovatele vozidla bude intenzivněji působeno, aby lépe vážil rozhodnutí, které osobě vozidlo svěří a případně nesl těžší následek, pokud opakovaně při tomto výběru selže. Skutečnost, že odpovědnost za správní delikty je objektivní, a tedy se nezjišťuje zavinění žalobce, není možné vnímat jako polehčující okolnost.

Žalobce namítá, že správní orgán měl hodnotit v jeho prospěch způsob spáchání skutku. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí popsal, které okolnosti vzal v úvahu při stanovení výše sankce. Správní orgán přihlédl k místu i času spáchání skutku, přičemž skutky spočívající v parkování v Bezručově ulici hodnotil jako méně závažné, skutek spočívající v parkování na chodníku v ulici Anglické nábřeží hodnotil jako závažnější, neboť mohl být v daném místě znesnadněn pohyb chodců.

Lze tedy shrnout, že v projednávané věci správní orgány uložily sankci v zákonem stanoveném rozpětí, přesvědčivým způsobem podrobně odůvodnily, jaká hlediska zohlednily při ukládání sankce, a to včetně úvah při hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností. Správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, ani jej nezneužily.

D.5 Rozpor s Listinou základních práv a svobod

Zdejšímu soudu je známo, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro namítaný rozpor tohoto ustanovení s ústavním pořádkem (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Krajský soud v Plzni se tu však ztotožňuje s Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v bodě 23 odůvodnil a v bodě 24 shrnul, že zde není důvod k domněnce o protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 ve spojení s § 125f zákona o silničním provozu:

„[24] Shrnutí a potvrzení, vezmeme-li v úvahu, že

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*

- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*

- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*

- a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],

- a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obstojí.“.

Senát 30A Krajského soudu v Plzni v této otázce zcela souhlasí s názorem senátu 57A zdejšího soudu i senátů některých jiných krajských soudů a plně odkazuje např. na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 91/2016-35, ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 93/2016-36, a ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 9/2017-30, jakož i např. na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, čj. 30A 87/2016-29, a ze dne 8. 6. 2017, čj. 30A 110/2016-30.

Tuto námitku tedy soud hodnotí jako nedůvodnou.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Žaloba je ve výše uvedeném rozsahu důvodná, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, soud proto rozsudkem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Úspěšný žalobce má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Za úkon právní služby nelze uznat repliku, protože vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného nebylo podáno. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se

sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. srpna 2017

**JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.,
v.r.**

předseda senátu

Za správnost: Kovářiková